

Thelonious Monk voor zesjarigen

Jazz met een hoedje op

Een dozenmuur met fladderende pianohanden en 'Monty Python'-achtige figuurtjes die heen en weer lopen: de hilariteit in de zaal springt aan vanaf minuut één. © Rudy Carlier

Jazz voor zesplussers: is dat niet te ambitieus? We deden de test en Zonzo Compagnie knalt er met zichtbaar plezier in. **INES MINTEN**

De zes- en de zevenjarige lopen vooraf al over van verwachting en enthousiasme. Ze vinden het razend spannend dat ze samen naar muziektooneel mogen. Paulines oog valt op het podium en de muur van witte dozen die er staat. Vol bewondering roept ze uit: 'Oh! Een kasteel! Een piano! Een gitaar! En zoveel hoeden!'

'Ze gaan zich daar niet vervelen', vat Iben het droogjes samen. 'Zeg mama, die grote gitaar, hoe heet die alweer?'

'Een contrabas, jongen.'

'Juist. Contrabas. Zeg Pauline, stel je voor wat er zou gebeuren als hier het licht stuk ging.' De hoofdjes hangen even allebei naar achter, terwijl zich binnenin Grote Gedachten vormen over de lampen aan het plafond.

Zonzo Compagnie presenteert *Thelonious* onomwonden als een vervolg op haar internationale hit

Mile(s)tones, over Miles Davis. Het verhaal gaat dat Monks fascinatie voor piano begon toen hij als kind over de schouder van zijn zus toekeek hoe haar vingers over het klavier dansten. Later groeide hij uit tot een van de eigenzinnigste en befaamdste jazzmuzikanten ooit. In het genre wil dat wat zeggen. Door zijn eigengereide techniek, die zeker in zijn beginjaren als te bizar, te moeilijk of te onbevattelijk werd bestempeld, lijkt Thelonious Monk een ambitieuze keuze voor zesjarigen.

Maar Monk biedt de makers de theatrale elementen ook op een dienblaadje aan. De muzikant viel niet alleen op door zijn onalledaagse voornaam, maar ook door zijn immer gekke hoedjes en de bizarre danspasjes die hij tussen zijn eigen solo's door op het podium ten beste gaf.

Video

Fulco Ottervanger (De Beren Gieren) geeft vol overgave gestalte aan het fenomeen Monk. Hij komt op met een stapel hoedjes op zijn hoofd, die hij even later uitdeelt. 'Ook de contrabas kreeg er één. Dat was grappig,' vindt Iben.

'Ik vond vooral de kleuren mooi', vult Pauline aan. Ze doelt op de nadrukkelijk aanwezige video van Nele Fack (Studio Sandy) die de voorstelling lang een ge-

Door zijn eigengereide techniek die vaak als bizar of te moeilijk werd bestempeld, lijkt Thelonious Monk een ambitieuze keuze voor zesjarigen

slaagde evenwichtsoefening met de muziek aangaat. 'Je zag hem - die man over wie het ging en die al lang dood is - en veel figuren. Eigenlijk was het meer grappig dan mooi.' De video is flitsend en kleurig, met over de dozenmuur fladderende pianohanden en mee tikkende voeten, met *Monty Python*-achtige Monk-figuurtjes die heen en weer lopen, zingen en gekke bekken trekken. De hilariteit in de zaal springt aan vanaf minuut één.

De muziek vertelt

Een verhaal vertellen ze niet in de voorstelling, stelt mijn jonge gezelschap kritisch vast. 'Jammer dat je niet meer hoorde over die meneer die met zijn zus piano leert.' Pauline had vooraf met haar mama het programma gelezen, dat had verwachtingen geschapen.

'Maar ze gebruikten hun stem wel om te zingen. En ze speelden muziek en beeldden uit,' zegt ze. 'Dus dan miste je een echt verhaal niet.'

'De muziek en wat ze deden vertelde wel een beetje een verhaal,' vindt Iben. 'Ik weet niet hoe, maar ik vind het wel.'

Zonder het te beseffen raken ze de kern van de voorstelling. Wie feiten wil, blijft inderdaad op zijn honger. Maar in *Thelonious* draait

het niet om feiten, het draait helemaal om de muziek. Geholpen door de video en de fratsen van de muzikanten pakt die de zaal volledig in - elk nummer een nieuw hoogtepunt. Tussen twee scènes dreigt de voorstelling af en toe stil te vallen, maar de muzikanten kunnen telkens rekenen op hun publiek om dat net niet te laten gebeuren. Na elk nummer laait het applaus luider op. Naast mij zie ik gebiologeerde ogen, voeten en hoofden die het ritme zoeken en handen die welgemeend zo hard klappen als ze kunnen. Het einde komt net te abrupt, met een simpele, geprojecteerde *'The end'*. Geen kind in de zaal dat daarom maalt. Het is gedaan. Ze snappen het.

'Ik vond het uitstekend én heel goed', besluit Pauline. 'Mooi en grappig, en de muziek was het best,' zegt Iben. 'Moeilijk? Dat viel mee.' Allebei geven ze de voorstelling zonder aarzelen vijf sterren. Ze willen gerust nog een keer mee. 'Maar mogen we dan nu gaan spelen?'

Thelonious. Zonzo Compagnie

★★★★☆

4/3 Krokusfestival Hasselt; 10/3 Rataplan, Borgerhout; 24/3 Stuk, Leuven. Volgend seizoen op tournee.